

**СЪВРЕМЕЕН
ЛЮБОВЕН РОМАН**

ПЕТЯ ДИМИТРОВА

ТИ МЕ СПАСИ

ПЪРВА ГЛАВА

Възможно ли е да обичаш двама мъже едновременно? Този въпрос все по-често спохождаше иначе спокойното съществуване на Ния. Последните месеци бяха изпълнени с противоречиви чувства, от които тя трудно можеше да се отърве. Емоционалната ѝ натура не ѝ позволяваше да преминава през препятствията в живота си без чувства.

Ния бе на 35 години, тя бе представителка на онази част от женското съсловие, след която мъжете често се обръщаха. Докато вървеше по улицата с грациозната си походка, често усещаше след себе си вниманието от страна и на двата пола. Мъжете я следяха с похотливи погледи, а по лицата на жените се забелязваше видна завист заради невъзможността да изглеждат като нея. За Ния всичко това оставаше незабелязано. Тя бе от хората, които бяха слепи и глухи за суетата, която предизвикват. Винаги предпочиташе да бъде заговорена, да бъде подтикната да направи или да каже нещо. Цялото ѝ съществуване бе подчинено на тишината и спокойствието. Хората около нея се чувстваха комфортно и обичаха да ѝ споделят.

Но тя имаше и прекалено много неща, за които да мисли, за да обръща внимание на мнението на другите. С времето се беше научила да живее за себе си и за семейството. Имаше период, в който това не беше толкова лесно, отделяше прекалено много внимание на това какво мислят другите за нея, но за нейно щастие това се промени.

Имаше зад гърба си 10 годишен семеен живот. Този брак бе продукт на една тийнейджърска любов, която бе започнала също толкова спокойно. Първоначално всичко бе като на шега. И двамата не мислеха, че ще излезе нещо сериозно от това запознанство. Но с времето започнаха да се опознават и се привързваха с всеки изминал миг, който прекарваха заедно. Оказа се, че през цялото време са били влюбени един в друг, просто не са го осъзнавали. И така идва и логичното продължение на тяхната любовна история-женитбата. Той се казваше Манол, на 37 години. Той бе от мъжете, за които жената, с която споделят дните си, е единствена и незаменима. С него Ния се чувстваше защитена и обичана. Като продукт на тази любов се появиха и двете им красиви деца.

Когато се появи Пресияна, тяхната първородна рожба, те изпитаха за първи път пълнотата на семейния живот. А когато се появи Калоян, семейната идилия за тях бе пълна и сякаш нищо друго не можеше и не трябваше да я наруши. Но нито Ния, нито Манол имаха представа какво им предстои да преживеят само след няколко месеца.

Ния работеше като преводач на художествена литература в едно столично издателство. Като младо момиче, тя имаше съвсем други идеи за посоката, която трябваше да поеме професионалният ѝ път. Но когато се появи възможността да започне тази работа, тя не се поколеба и прие. С времето се влюби в професията си, която ежедневно я докосваше до класици в английската литература и с нови и модерни автори, в чиито произведения откриваше много истини за живота. И всеки ден преоткриваше света около себе си. Всичко изглеждаше идеално спокойно до една сутрин, когато шефът ѝ влезе в кабинета, носейки две чаши кафе. Поздрави я, приближи се до нея и ѝ подаде едната чаша. Ния я пое с неразбиращ поглед и само успя да каже:

-Благодаря! Но защо е това внимание?-
побърза да попита. Георги Ангелов, така се

казваше собственикът на издателството, седна на фотьойла до бюрото ѝ и започна:

- Виж, Ния - той обичаше да говори без заобикалки и този път не бе изключение - трябва да изпратим един представител на издателството ни в Америка, за да преподпише договора с тяхното издателство. Сигурно си чула.

Ния бе от хората, които често остават слепи и глухи за това, което става около тях. Тя бе вгълбена в работата си и единственото, което я интересуваше е да предаде труда си в идеално завършен вид. Затова когато г-н Ангелов ѝ каза това, тя го погледна с недоумение и плахо отговори:

-Аз не знам за какво говорите.

- Наистина ли- той се усмихна, сякаш бе очаквал точно този отговор от нея. -Трябва да изпратим сериозен и доверен човек , който ще склучи новия договор. Това ще ни осигури работа за още дълго време. Знаеш, че досега аз вършех тази работа, но сега не мога да замина. Имам друг важен ангажимент. И аз се спрях на теб -като каза това той се отпусна назад в креслото, видимо доволен, че е предложил на точния човек. Ния продължаваше да седи на своя стол, а изразът на лицето ѝ бе смесица

от различни чувства- недоумение, почуда, дори страх, но и лека загадъчна усмивка, присъща на човек, който най-накрая е бил оценен.

- Аз... аз съм поласкана, но защо точно аз?

- Ния, с теб работим вече много време.

През това време аз имах възможността да те опозная. Ти показва отговорост към работата и търпение, а аз уважавам тези черти у служителите си. Като твой работодател искам ти да заминеш за Америка. Какво ще кажеш?

Ния продължаваше да гледа объркано, премествайки погледа си ту към шефа си, ту към чашата с кафе, от която дори не бе отпила. Най-накрая отговори:

-Ами аз мисля, че мога да приема. – казвайки това, тя осъзна, че трябваше да реагира по коренно различен начин или най-малкото да благодари, че е избрана точно тя. Но за момента тя можеше да предложи само това, имайки предвид неочакваното предложение и последвалата от това объркана ситуация. През главата ѝ моментално преминаха като на филмова лента възможните реакции от страна на нейните хора. Беше убедена, че съпругът ѝ нямаше да се възпротиви или поне нямаше да го покаже, за да не я обиди, нямаше да прояви

егоизъм и да я накара да се откаже от такава възможност, но децата... те щяха да се възпротивят, тя щеше да им липсва, а на нея те двойно. От появата им на бял свят до този момент, те не се бяха разделяли за по- дълго от 24 часа. Толкова бяха свикнали едни с други, че ако едната страна отсъстваше, на другата ѝ бе трудно да диша. А сега това трябваше да се промени. За тях хората казваха, че тенджерата си намерила похлупака. Леко изкашляне, което имаше за цел да я върне отново в кабинета, я накара да трепне. Георги Ангелов все още чакаше нейното мнение. Тя успя само да попита:

-И колко ще трябва да отсъствам?

-Две седмици, има някои подробности, които изискват технологично време. Но уверявам те, че времето минава много бързо там.- той усети, че трябва да каже нещо успокоително, защото видя, че Ния има някакви притеснения. Той все още очакваше тя да придобие онова щастливо изражение на лицето, което всеки друг, оказала му се такава чест, щеше да придобие на лицето си. Но Ния не бе като останалите и точно това се харесваше най-много у нея.

-Аз принципно съм съгласна, - упорито

продължи да защитава различността си- но не знам как ще реагират децата. Никога не съм отсъствала толкова дълго време и не знам как ще го приемат.

-Ния, познавам Манол и съм убеден, че той ще ти помогне, а що се отнася до децата, смятам , че ти им даваш ежедневно любовта си, възпитала си ги добре, макар че са още малки и смятам, че заслужаваш това пътуване. Твой ред малко да се поглезииш. Сега искам да се прибереш вкъщи, да проведеш този разговор и утре искам да дойдеш на работа бодра, свежа и убедена, че искаш да го направиш. Сега те оставям, защото виждам, че не си способна да водиш нормален разговор с мен.

Ния имаше сили само да му благодари и да му каже довиждане, събра нещата от бюрото си и тъкмо започнал работният ден свърши за нея. Няколко пъти сбърка етажa, на който трябваше да слезе, чувстваше се объркана и затова побърза да се върне вкъщи. Седна на дивана и се загледа в една произволна точка на стената. Не знаеше колко време вече стои така, но врътването на ключа я върна в стаята. Беше Манол. Имаше да свърши нещо важно от вкъщи и когато видя Ния в хола, остана учуден и притеснен, че тя си е у дома, помисли, че може да ѝ се е случило нещо.

Приближи се до нея, целуна я нежно по челото и я попита какво е станало. Годините, прекарани заедно бяха дали своя отпечатък и той веднага разбра, че има нещо, което трябва да чуе от нея. Ния чакаше този момент, но се оказа неподготвена, не знаеше как да започне.

-Какво има?- той хвана ръката ѝ като баща, който иска да успокои детето си. Тя го погледна и каза:

-Днес се случи нещо странно в работата. Шефът влезе в кабинета ми и каза, че някой от агенцията трябва да замине за Америка да преподпише договора, който ще ни осигури преводи за още няколко години. – Ния говореше с наведен поглед, но тук спря и вдигна глава. Манол вече беше наясно какво ще последва. Той винаги бе смятал, че Ния заслужава повече, виждаше колко много усилия полага, за да бъде перфектна в работата си и не беше изненадан от това, което Ния му каза с притихнал глас:

-Спрял се е на мен. Иска аз да замина. – Манол се усмихна със задоволство, че това идва в потвърждение на думите му за нея. Прегърна я и каза:

- Това е супер! Най- накрая и на теб да ти се случи нещо хубаво, а и ти винаги си искала да отидеш там. Колко пъти сме си говорили за това. Не се и съмнявам, че Георги е избрал теб. Ти го заслужаваш. И... колко време няма да те има?- Ния очакваше този неизбежен въпрос и предполагаше, че Манол няма да е вече толкова великодушен.

-Ами... две седмици. – той я погледна с поглед, който имаше за цел да я успокои.

- Две седмици не са чак толкова много. Ще се справим. Макар, че ще ми липсваш. – наведе се към нея и нежно я целуна. Ния знаеше, че Манол е добър и благороден, но не очакваше чак такава положителна реакция от негова страна. Той виждаше, че тя е много притеснена и реши, че няма нужда да я притеснява още повече с истинските му чувства. Беше тръгнал към кухнята, за да ѝ донесе чаша вода, когато се сети, че не я е питал най-важният въпрос:

- Ния, а кога тръгваш?-извика от другата стая.

- След два дни. – както беше тръгнал за вода, реши, че в момента повече му е нужно едно питие, за да свикне с мисълта, че Ния заминава след два дни и няма да я има две седмици.

Странното бе, че дори благородният жест на Манол не успокои Ния както тя очакваше. На другата сутрин тя стана и започна да върши машинално задълженията си по обличането и изпращането на децата на училище, приготвяне на закуска и даване на наставления за през деня. Когато ги изпрати, Ния се върна, направи кафе и отиде да събуди Манол. Тя винаги ставаше първа сутрин, смяташе, че колкото по-рано стане човек, толкова по-работоспособен ще бъде през деня. Днес не беше по-различно. Но имаше и нещо по-особено, което Манол усети със ставането си - това бяха вибрациите от бушуващите в нея чувства. След като изпрати децата на училище и Манол на работа, тя тръгна към офиса. Днес бе решила да отиде пеша на работа, за да има време да помисли. Но колкото и време да мислеше, щеше да дойде моментът, в който ще трябва да даде отговор на Георги Ангелов. Излизайки от асансьора, тя го видя да върви пред нея и почувства нещо, което не можеше да определи. И то идваше от факта, че тя ще му даде положителен отговор, въпреки всичко. Влезна в кабинета си и не след дълго на вратата се почука, но още преди да е дала позволение, тя се отвори

и началникът ѝ влезе. Отново носеше две чаши с кафе, познаваше вкусът на Ния и знаеше как пие сутрешното си кафе. Остави едната чаша пред нея, а другата задържа в ръката си. Седна на креслото до бюрото ѝ и зачака с победоносна усмивка на лицето си:

-Е...имаш ли нещо да ми казваш?- забеляза, че тя е значително по-спокойна от вчера и това му даде увереност, че всичко ще бъде наред.

-Да, съгласна съм. – успя само това да му каже, защото той вече я бе хванал за ръката, за да я поздрави и дори си позволи да я прегърне приятелски. Те се познаваха вече от доста време, а и той бе само с няколко години по-възрастен от нея и я приемаше повече като приятелка, отколкото като свой служител. Затова и изборът му падна точно на нея. Той бе успял да превърне хората, които работеха за него в екип, който работеше сплотено и затова бизнесът му вървеше. Често се събираха след работа за по едно питие в близкото кафе. В такава неофициална обстановка всеки бе себе си, споделяше своите мечти и притеснения. Въпреки че Ния бе често мълчалива и не споделяше особено много с колегите си, тя някак все се превръщаше в център на внимание

точно със своята мълчаливост. В такива моменти всеки споделяше какво би искал да му се случи. В един такъв момент Ния бе споделила, че би искала да отиде в Щатите, но дори и за миг не вярваше, че това ще ѝ се случи толкова скоро. Затова и тази вечер тя отказа да се присъедини към групата за по-питие. Смяташе, че всички ще я гледат с по-особено око след случилото се, че някои по-амбициозни колеги ще я гледат със завист, защото истината бе, че има доста желаещи за това пътуване. С времето Ния не успя да създаде приятелства с жените от издателството. Тя не обичаше да споделя твърде лични неща и не набираше телефонният номер на някоя приятелка, когато ѝ се случеше нещо - било то хубаво или лошо. Тя решаваше на кого и какво да каже и обикновено това бе съпругът ѝ. Те почти нямаха тайни един от друг. Нито той, нито тя се интересуваха от минали връзки и случки. Смятаха, че настоящето и бъдещето им заедно са единствено важни за съвместния им живот. Затова и никога не се бяха карали сериозно, проблемите им бяха толкова ежедневни и обичайни, че те не им обръщаха особено внимание и обикновено завършваха с целувка.

ГЛАВА ВТОРА

Оставаха броени часове до полета и Ния беше започнала да си приготвя багажа. През цялото време имаше натрапчивото чувство, че забравя нещо и това нещо бе семейството- този извънгабаритен багаж, който нямаше да може да вземе със себе си. Успокоявахесе, че ще има достатъчно работа и няма да има време да мисли за тях и да усети липсата им. Сама знаеше, че това няма да се случи. Пресияна и Калоян бяха все още малки и понякога се държаха странно- веднъж възприемаха нещата прекалено сериозно, играеха на обидени и обвиняваха своите родители, че не са задоволили някоя тяхна прищявка, а друг път ги гушкаха и не ги пускаха с часове, а Ния не успяваше да си свърши домакинските си задължения. Тя знаеше, че оставя децата в добри ръце, Манол бе всеотдаен баща и нямаше да допусне да усетят осезателно липсата ѝ. Докато учеше в университета, той беше поел грижите за тях. Когато тя отсъстваше, той измисляше всевъзможни забавления, с които да задържи вниманието на децата, а и да се изморят порядъчно, за да заспят бързо и лесно. Той успяваше така да си организира

времето, че да има достатъчно за тях. За това Ния му беше изключително благодарна и го възнаграждаваше с целувки и прегръдки, когато се върнеше вкъщи. Те двамата никога няма да забравят една случка, която им се случи преди години. Калоян бе много малък и ходеше все още несигурно с малките си крачета. Един ден те се разхождаха в парка, който се намираше близо до главния път. И до ден днешен двамата не могат да си обяснят какво точно се случи, но някак малкият Калоян се отскубна от ръката на майка си и се озова на пътното платно, където трафикът бе доста натоварен в онзи момент. Манол не си спомня как точно го направи, но за секунди се озова до сина си, хвана го с двете си ръце през кръста и за секунди го върна обратно на безопасно разстояние. Секунди след това, краката му така се разтрепериха, че имаше нужда да приседне направо на земята, притисна ръце към очите си и постоя така няколко секунди. Когато отвори очите си, които бяха леко насълзени, видя пред себе си Ния да прегръща силно синът им. Паниката бе обхванала цялото същество на Ния и не ѝ се мислеше какво можеше да стане, ако

Манол не бе реагирал толкова бързо. От този ден нататък, тя бе уверена, че той ще направи и невъзможното, за да опази живота и здравето им. Известно време след тази случка те не смееха да се отделят от малкото си момченце. При всяко негово неволно отдалечаване от позволения му периметър, и двамата незабавно скачаха и започваха да го търсят. Заради възрастта си, невръстният Калоян приемаше всичко на игра и обикновено се криеше в някой ъгъл и търпеливо чакаше да бъде намерен. Но дори и не подозираше, че тази игра на криеница коства много на родителите му. С времето този ужасен инцидент се превърна в лош спомен, който обаче бе оставил видим отпечатък върху Ния- в огледалото тя забеляза бял кичур, който щеше да ѝ напомня за случката.

Сега мислите ѝ бяха на друго място. С последно движение на ръката си тя затвори вече готовия куфар, седна на леглото до него и въздъхна, като че ли бе вършила тежък физически труд през последните часове. Всичко свързано с отделяне от семейството ѝ причиняваше духовно и физическо изморяване.

Дойде и дългоочакваният ден. Ния почти не мигна през нощта, тя имаше навика да будова

преди пътуване или някакво важно събитие. Това пътуване щеше да е по-различно от другите и щеше да промени спокойния ход на живота ѝ до този момент. Всички бяха на летището. Калоян тичаше около тях, приближаваше се ту към майка си, ту към нещо, което бе привлякло вниманието му. Той бързо сменяше обектите си на интерес, което бе присъщо за малко дете като него, което има много енергия и е любопитно към всичко, което го заобикаля, Пресияна пък се държеше като момиче, навлизащо в пубертета, почти винаги беше намръщена и ядосана, а най-малкото и незначително събитие провокираше появата на сълзи. Сега обаче тя имаше истински повод да бъде обидена на целия свят- най- близкото същество за нея заминаваше и щеше да отсъства цели две седмици. Манол все още не бе почувствал липсата ѝ и се държеше най-нормално от всички, или поне се опитваше, но бе сигурен, че в момента, в който излети самолетът, стомахът му ще се свие. Сега той се опитваше да хвърля по някоя шега, за да разсее Ния, която се намираше в много странно състояние, приличащо на

безтегловност. Изобщо ситуацията бе доста странна за всеки един от тях.

Когато съобщиха полета ѝ, тя пое куфара с едната си ръка, но Манол побърза да го поеме. Тогава тя хвана за ръка двете деца и тръгнаха към мястото, където щяха да се разделят. След линията тя трябваше да продължи сама. И тримата махаха за довиждане. Дърпайки куфара си, тя приближи стръмните стълби, водещи към вратата на самолета, изкачи се по тях и влезе вътре. Седна до прозореца на определеното място, извади книгата си, която бе взела, за да ѝ отвлича вниманието от нахално връхлитащите я мисли за падащи в океана самолети и брадати терористи.

Междувременно Манол вече паркираше колата в гаража. Когато двигателят угасна, извади ключовете и каза на децата да слизат. Взе в ръка покупките, които по път взе от близкия квартален магазин и заедно прекрачиха прага на дома им. Сега той им се струваше странно празен и тих. Децата също не бяха в обичайното си състояние, бяха нетипично мълчаливи. Всеки един от тях започна да върши нещо- малкият Калоян се захвана да разглобява една от многобройните си играчки, Пресияна

се затвори в стаята си, сложи слушалките и започна да слуша музика, Манол започна да разопакова покупките и да отделя тези, които ще му трябват за вечерята. Всички вършеха механично движенията си без особено да мислят, но и не разговаряха. Чувстваше се някакво напрежение във въздуха. Нямаше го сплотяващото ядро, което носеше името Ния.

А тя вече бе пристигнала на летището в Ню Йорк. Часовата разлика оказваше своето влияние и Ния се чувстваше изключително изморена, а и всички предполагаеми варианти за изхода от нейното пътуване, за които тя през целия път мислеше, допълнително внасяха напрежение в безкрайния ден. Но той, слава богу, беше към своя край. В суматохата от посрещачи, Ния в първия момент не забеляза човека, който бе изпратен да я вземе, но след известно лутане сред нийорската лудница, тя забеляза табела със своето име на нея. Тя побрза да се приближи към него и отправи лека, изморена усмивка, доколкото ѝ позволяваше изтощеното тяло. Тя с нетрпение чакаше момента, в който ще се отпусне на леглото в хотелската стая. Мъжът пое багажа от ръцете ѝ, поздравиха

се и се отправиха към колата. Отвори вратата ѝ и тя влезе вътре, учтиво си размениха няколко реплики, дежурните въпроси от рода на как е минал полетът, добре ли се чувства в Ню Йорк, а тя дежурно му отговори. Когато най-накрая се озова пред хотелската стая, сложи ключа в ключалката, завъртя го и отвори вратата. Остави багажа на земята и се хвърли на леглото. Дори не усети кога е заспала. Когато отвори очи, видя през прозореца, че навън е прекрасно слънчево американско утро.

Лъчите на нюйоркското слънце озаряваха цялата стая. Ния не знаеше колко време е спала, но в отражението на огледалото видя едно свежо и поруменяло отражение. Тя бе толкова изморена предната вечер, че изобщо не бе забелязала колко уютна бе хотелската стая. Антренцето бе малко, но свежите му цветове и малката кокетна тоалетка придаваха приятна атмосфера. Влизайки в дневната, се откриваше едно доста просторно и светло помещение, което бе подредено така, че посетителят нямаше да почувства каквато и да е липса. Имаше всичко- в средата бе голям диван в тъмен цвят с много възглавници за повече удобство, пред него се намираше масичката, на която бе

поставена ароматна свещ, така че ако някой реши да се отпусне максимално, имаше тази възможност. Голям телевизор бе поставен на стъклена масичка, а дистанционното му търпеливо чакаше да бъде включено. Нямаше отделна стая за кухня, но едно преграждение отделяше тази част от другата. Кухненското помещение представляваше малко боксче с всички нужни неща за едно нормално няколкодневно пребиваване. Навсякъде по тавана бяха поставени малки лампички, които наподобяваха ярки звезди, осяели пространството. Те придаваха на стаята завършен вид. Към тази визия се присъединяваха и нежните пердета, които се спускаха до долу и бяха в цвят капучино. Стените бяха един тон по-светли, а топлите цветове навсякъде създаваха приятно усещане, което накара Ния да се почувства изключително добре.

Днес ѝ предстоеше първата от поредицата срещи и тя реши, че не трябва да губи повече време и трябва да излезе и да опита американското кафе. Имаше нужда от добра доза кофеин, за да започне денят. Навън времето бе прекрасно, свежо

и прохладно. Пролетта тъкмо бе започнала да показва прелестите си и всичко наоколо носеше свеж аромат на чакащи да разцъфнат цветчета, въздухът бе изпълнен с нови очаквания и надежди. Както се разхождаше по тротоара, заобикаляйки много хора, отиващи на работа, Ния забеляза голямата табела, на която бе изписано: „При Боб. Опитайте най-ароматното кафе в Америка! „. Това ѝ се стори прамамлива реклама и тя прекрачи прага на заведението. Тъй като беше сутрин, имаше много хора, които взимаха първата си доза кофеин за деня. Ния се огледа и видя една свободна маса в дъното, точно по нейния вкус, достатъчно скрита от любопитни погледи. Тук обаче всеки бе започнал да обсъжда предстоящото през деня и почти никой от посетителите не се интересуваше от това кой влиза или излиза. Това се хареса особено много на Ния. Седна и се огледа- имаше всякакви хора, работници, които събираха физически сили за тежкия работен ден, Ния ги позна по висящите каски от едното страна на работните им костюми, имаше чиновници, държавни служители, адвокати, които тя позна по папките, които носеха и бяха оставили до себе си на масата. Всеки бе забързан нанякъде,

всеки със своите задачи и планове за деня. Младата симпатична сервитьорка напълни чашата, която носеше със себе си, със солидна доза американско кафе. Попита я дали ще желае нещо друго и Ния реши да гарнира ароматното кафе с още по-ароматно парче боровинков пай. Когато паят ѝ бе поднесен, тя с нетърпение си взе голямо парче. Остана доволна от вкуса и продължи да се наслаждава на приятната закуска. В следващия момент тя усети някакво необяснимо напрежение, сякаш някой я наблюдаваше. Извърна глава към предполагаемия източник на това странно чувство и очите ѝ срещнаха мъж, който беседнал на бара и също пиеше кафе. Той я гледаше, но тя не му обърна особено внимание. Все пак бе омъжена жена с две деца и последното нещо, за което си мислеше е да откликва по някакъв начин на мъжките погледи. А тя бе красива жена и определено привличаше мъжкото внимание, а и европейското ѝ излъчване правеше впечатление. Но на дясната ѝ ръка издайнически блещукаше брачната хълка, която трябваше да отказва и пропъжда евентуалните ухажори. Но този мъж бе различен. С периферното си зрение

тя усещаше погледът му върху себе си. След няколко минути Ния усети някакво раздвижване, идващо от въпросната посока и след секунди усети присъствието на мъжа до себе си и чу как той я попита:

- Може ли? - гласът му бе плътен и пронизващ. Ния го погледна с поглед, който трябваше красноречиво да му покаже, че тук и сега не му е мястото, но противно на очакванията си, тя му даде положителен отговор. После съжали, но вече бе късно. Мъжът вече бе седнал на стола срещу нея и подаваше ръката си за поздрав:

-Аз съм Джон. А вие... как се казвате.

- Ния.

- Ния- повтори той името ѝ и то прозвуча не като нейното, изречено от устата на американоговорящ. – Много хубаво име. Не сте американка, нали?

-Това комплимент ли трябва да бъде- Ния се учуди на смелостта си да говори толкова спокойно с непознат.

Джон се усмихна леко ,посегна към полупразната си чаша с кафе и я погледна в очите:

-Ния, ти си много красива жена!- Ния остана безмълвна и отпи от кафето си, защото не знаеше какво друго да направи. Усмихна се и най-накрая промълви:

-Благодаря!- никога не знаеше как правилно да реагира на отправен към нея комплимент. Скромността ѝ не позволяваше да се възгордява, даже често ѝ ставаше неприятно, когато някой я похвали за начина, по който изглежда или за нещо, което е направила добре. Джон усети, че е внесъл притеснение и побърза да каже нещо, с което да ѝ покаже, че няма лоши намерения и помисли.

-Виж, не исках да те притесня. Просто усетих, че трябва да те заговоря, иначе ще съжалявам. Не съм лош човек или някой луд. Всеки ден за мен е подарък.- Ния го погледна с недоумение и той осъзна, че трябва да поясни.- Да, извинявай, трябваше да започна с това, че съм пехотинец към американската армия и всеки ден, в който сме в отпуск е изключително ценен за нас. Когато отиваме на мисия, не знаем какво ще стане с нас и дали изобщо ще се върнем живи. А сега съм тук и говоря с теб- това е реалността за мен, живея за настоящия момент.

Ния забеляза нещо, докато говори за професията си. Той говореше в множествено число за себе си и за другарите си. Ния само

бе чувала за тази войнишка всеотдайност, но сега виждаше доказателството за нея в блясъка на очите му. Тя усети, че е време да каже нещо и го попита:

- Изпитваш ли страх, когато отиваш на мисия?

- Нямахме да съм човек, ако не изпитвах страх. Но в крайна сметка аз съм си избрал този път и нямам право да се връщам назад, освен ако нещо не ме накара да се откажа. - тук той спря и рязко смени темата.- Стига толкова за мен, разкажи ми нещо за себе си.

- Ами, аз не мога да се похваля с подобни героични моменти, при мен е доста скучно. Всъщност аз все още не съм ти казала откъде съм. Пристигнах от една малка, но много красива държава България.

-България?!-прекъсна я той.- Чувал съм много хубави неща за вас и най-вече за природата. Значи идваш от едно райско кътче!- Ния остана много приятно изненадана от факта, че Джон не бе от чужденците, чиито интереси не се простираха по-далече от границите на собствените им държави.

-Наистина е райско кътче. Обградени сме от невероятно красиви планини и морска екзотика. Имаме си всичко.

-И защo човек, който живее в рая е дошъл в тази комерсиална и огромна държава?

- Преводач съм в едно българско издателство и трябва да се сключат новите договори, които ще ни осигурят работа за поне още една година. – тук и двамата спряха да говорят, Ния оправи косата си с дясната ръка и Джон забеляза халката ѝ и наруши неловкото мълчание:

-Виждам, че си омъжена.- продължи да се интересува от личния ѝ живот без особено притеснение.

-Да, омъжена съм и имам две страхотни деца.

-Значи си щастлива?-Джон бе от мъжете, които смятаха семейството за нещо свещено и неприкосновено. Той самият мечтаеше за жена и деца, но моментът за него не бе дошъл. Скоро обаче щеше да осъзнае, че този момент е твърде близо.

-Да, така е. Семейството дава смисъл на живота ми.

-Ами съпругът ти?- Ния се зачуди защо той се интересува толкова много тъкмо от него, но посоката на разговора ѝ хареса и затова му отговори:

- Той е строителен предприемач. Има малка фирма в София, която се опитва да разшири, но в България е много трудно.

- Важното е , че се опитва. А когато човек има идея какво точно да се направи и има желанието, нещата рано или късно ще се получат.

- Да, така е.- Ния все още не можеше да проумее как така говори толкова открито за себе си и семейството с непознат човек. Имаше усещането, че го познава от дълго време. А Джон от своя страна изпитваше някакво притеснение, което се усещаше в говора му, в жестовете му, в очите му, които на моменти избягваха погледа на Ния. Докато водеха разговора, той осъществяваше зрителен контакт, но на моменти изместваше погледа си върху случайни неща в заведението. Поглеждаше към съседните маси или пък безмислено преместваше чашата си с кафе с няколко сантиметра наляво или надясно. Сякаш се плашеше, че ако продължи да я гледа по-продължително, ще се изгуби безвъзвратно в безкрайното синьо море срещу него. Но от друга страна, за него бе твърде късно.

Джон бе около 35-годишен. Ния така и не го попита за годините. Бе красив мъж и тя

не можеше да не забележи това. Косата му бе тъмна, но на места вече се забелязваха сребриситите светлилки, които го правеха още по-чаровен. Кожата му бе загоряла от слънцето и така зелените му очи се открояваха още повече. Имаше плътни устни, които изказваха чувственост. А на брадичката му се открояваше една забележителна трапчинка. Джон определено привлече вниманието ѝ. И на нея това определено не ѝ хареса. Осъзнаваше, че в България я чакаше едно прекрасно семейство и не можеше да си позволи да бъде привлечена от друг мъж на другия край на света. Изведнъж тя се сети за какво всъщност бе излязла, погледна часовника си и възкликна:

- Боже, закъснявам за среща. Трябва да тръгна.- Ния бързо стана от масата и се запъти към вратата, но се сети, че бе изпуснала уговореният час с шофьора, който трябваше да я закара на мястото и спря. Обърна се към Джон и промълви като виновно дете:

- Как да стигна до...-тя извади бележника си и провери за адреса- до улица „Вашингтон“ ? Ще ми помогнеш ли?

Джон се почувства като спасител и мъжкото его у него заговори:

-Аз мога да те закарам. Обещавам ти, че след половин час ще бъдеш там.- казвайки това, той се усмихна леко и стана бавно от стола си. Харесваше му да контролира положението, но при изправянето си, минавайки покрай нея, ръцете им леко се докоснаха, което причини неудобство и у двамата. Погледите, като си размениха, показваха, че и двамата усещаха нещо, което не искаха да си признаят, особено Ния. Тази среща бе ненавременна- Джон отиваше на мисия, а Ния бе омъжена. Но понякога съдбата си играеше своите игрички.

Джон отвори вратата ѝ и изчака тя да се настани в колата , която бе паркирал в една глуха уличка отстрани на заведението. Ния побърза да влезе, а този кавалерски жест много ѝ допадна. С прибежки Джон премина пред колата, за да стигне до своето място, а Ния го проследи с поглед. Човекът, с когото беше се запознала току-що, имаше хубаво тяло. Още със самото си влизане той врътна ключа и тръгна с мръсна газ. Ния си помисли, че бе взел обещанието си да я отведе на мястото навреме прекалено сериозно. Затова тя му каза, че и да закъснее, срещата все пак ще се състои, при което Джон се засмя и я попита:

- Да не би да се страхуваш от високи скорости!?

- Не, но няма нужда да бързаш.

Джон си помисли, че в колата му се е озовало едно красиво и невинно момиченце и на него му се прииска да ѝ покаже целия свят. В колата и двамата бяха много мълчаливи- Джон бе съсредоточен в пътя, а Ния си мислеше за предстоящата среща. Обещанието бе спазено. Пет минути преди уречения час Ния се намираше пред огромната сграда, в която се помещаваше американското издателство. Когато Джон изключи двигателя, Ния обърна глава към него и му каза:

- Благодаря ти! Ти ме спаси!

- Няма защо. Ти също ме спаси.- Ния нямаше време да разгадава смисъла на последните му думи, защото времето напредваше и се запъти към входа на сградата. Джон се наведе и се показа малка част от главата си през отворения прозорец и Ния чу зад себе си думите:

-Успех, Ния! – тя не се обърна, но чу онтово гласът му да казва:

- Ще прием ли кафе пак?- Тя вече бе пред входната врата, обърна се и му отговори почти в движение:

- Не знам. - обърна се и се изгуби сред
тълпата.

Джон се засмя, запали онтово колата и
потегли.